

Publicerad 2006-04-29 19:14 av Sara Se

Jag tror jag är lycklig

”Och det var väl ungefär då det började fixa sig...”

”Vad då fixa sig? Allt kan väl inte bara fixa sig helt plötsligt och bli sådär strålande bra?”

”Förlåt, sa jag fixa sig? Jag menar att det var väl ungefär då jag började fixa saker. Men jag sa faktiskt aldrig att det var strålande bra.”

”Men du är lycklig?”

”Jag tror det... Men det var först som att smärtan satt kvar i fingrarna. Jag kunde inte sluta skriva om det fastän jag kunde le rakt genom regnmolnen. Min dagbok måste ha trott att jag mådde sämre än någonsin fastän det faktiskt höll på att bli bättre. Men jag vet inte, jag kanske var tvungen att veta varför.”

”Varför?”

”Ja, varför jag försvann”

”Men hur gjorde du då, hur kom du tillbaka?”

”Jag vet inte. Jag kom nog aldrig riktigt tillbaka. Det fanns som inget att komma tillbaka till så jag fick lov att gå framåt istället.”

”Så du fick alltså lov att glömma en massa som varit och bara koncentrera dig på det som komma skall eller?”

”Nej, inte direkt. Ett tag tänkte jag bara på varför allt blev som det blev. Varför jag blev som jag blev. Men jag såg varför människor handlade som de gjorde. Jag kände empati. Särskilt med mamma... Och jag förlät och började sakta men säkert släppa ilskan, rädslan och tvånget. Det svåraste kom när jag kom till mig själv. Det är så svårt att förlåta och älska sig själv för den man är...”

”Gör du det nu?”

”Nej, men mer än förut”

”Men hur gjorde du?”

”Jag har väl inte direkt något superrecept. Men jag försökte visa mer känslor, se på allt med kärleksfulla ögon, släppa in andra i min värld, köpa tamponger på Ica utan att skämmas, inte låta mig styras av andras känslor och få G på fysikprovet utan att känna mig dålig.”

”Så du klarar allt det där galant nu?”

”Nej verkligen inte. Jag övar varje dag. Men det går bättre och bättre.”

”Kan du säga vad som var den avgörande faktorn för att du skulle börja må bra?”

”Nej det var ingen speciell sak. Jag mötte inte min stora kärlek eller något sånt. Det var snarare en massa små tillfälligheter.”

”Var det inte din psykolog som fick dig att tänka om?”

”Knappast. Hon frågade bara om jag hade dödstankar och tjtade om att få se mina skärsår. Det skulle inte förvåna mig om det var hon som faktiskt fick mig att vilja dö. Det var nästan som att hon propsade på att skulle vilja dö.”

”Ville du det?”

”Ibland. Men det var nog mest bara en lek. Att räkna pillren och rada upp dem snyggt och prydligt på bordet med ett glas vatten bredvid. Jag var för ambitiös för att ta livet av mig. Kanske för feg också. Kanske mest av allt för feg...”

”När slutade du skära dig?”

”Efter varje gång jag hade skurit mig. Fast jag föll alltid tillbaka igen. Men jag slutade på riktigt för ett halvår sedan. Jag har velat skära mig massor av gånger sedan dess. Men jag har stått emot. Jag vet inte om jag någonsin kommer att komma över det tankemönstret, det sitter liksom så djupt.”

”Mår du bra nu?”

”Jag vet inte. Jag mår bättre och jag kan nog säga att jag är lycklig. Men det är som att det finns djupa svarta hål överallt som jag måste akta mig för. Ibland trillar jag i men jag har alltid tagit mig upp. Och jag är långt ifrån problemfri. Jag får kämpa varje dag och har massor att öva på och ta itu med. Det där med pappa har jag knappt fattat att jag mår dåligt över förrän nu.”

”Pappa?”

”Äsch, det är en lång historia...”

”Men du är lycklig?”

”Ja”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sara Se med Poeter.se id #3582 innehar upphovsrätten